

บทนำ

"เหลวเหล่ย จำไว้ว่าจะตีน้ำแกงยายเม็งมิได้นะ"
สี่เข้าหลันกำซับโถมงามตรงหน้าอย่างไม่วางใจอีกครั้ง
หูเหลวเหล่ยยิ้มตาหยิมองสามีผู้ส่งางาม "จำได้แล้ว"
"ยังมีอีก จำไว้ว่ารอยประทับบนแขนของเจ้าต้องทิ้งไว้บนแขน นั่นเป็น
เครื่องหมายให้เราจำกันได้"

"ขำรู้แล้ว ไม่อย่างนั้นท่านอาจกลายเป็นโจรเด็คนุปลา เที้ยวแอบดู
เรือนร่างของหญิงสาวเพื่อตามหาข้าไปทั่ว" นางกลอกลูกนัยน์ตาอย่างซุกซน
"ท่านจะพูดก็รอบกันแน่"

เขาระบายลมหายใจยาว มองแถวขบวนหญิงชายที่รอไปเกิดใหม่สอง
แถวข้างหน้าอย่างไม่สบายใจ "ชายหญิงต่างกัน ข้าไปทางขวา เจ้าไปทาง
ซ้าย คำพูดของข้าต้องจำไว้ให้แม่นๆ ละ"

นางยิ้มสว่างสดใส "จำได้แล้ว ท่านอย่าเป็นพันเป็นหมื่นครั้งแล้ว" สอง

มือของนางกุมมือของเขาไว้อย่างแน่นๆ "เขียนจิ้งจอกเช่นข้าสู่ผู้ดลสำหรัลึงเพียร
ที่บำเพ็ญมาพันปีเพื่อกลับชาติไปเกิดใหม่ จะได้สืบท่อวสานาในชาตินี้กับ
ท่านอีกครั้ง แล้วจะหลงๆ ลืมๆ ได้อย่างไร"

หากเป็นเช่นนั้นจะดีที่สุด ทว่านึลลยสะเพร่าและประมาทเลินเล่อของ
นางกลับทำให้เขาไม่อาจวางใจได้

เขาจ้องมองนางอย่างลึลซึ่งราวกับยังมองไม่หน้าใจก็ไม่ปาน ในใจรู้สึก
อาลัยอาวรณ์มากเหลือเกิน คาดหวังรอดอยที่จะได้พบพานอีกครั้ง แต่ก็
หวังลลว่าจะได้พบพานอีกครั้งเช่นกัน กลลว่าสาวน้อยคนทีเขารักหมดหัวใจ
คนนี้จะทำผิดพลาดที่ขึ้นตอนไหน เป็นผลให้ชาติหน้าตกอยู่กกลางกลียุค

"ข้าควรจะไปได้แล้ว" น้ำเสียงเขาแหบพร่า ถ้อยคำเป็ยมลันด้วยความ
ความรู้สึกอาลัย

นางเองก็ยากจะตัดใจเช่นกัน ดวงตาแวววาวผุดประกายน้ำตารางๆ
ยามรออยู่ยังสามารถพูดจาเจ็ยแจ้วซุกซนได้ แต่ครันใกล้ต้องจากลานาง
ก็เริ่มหวาดกลัวขึ้นมา นางไม่ยอมพรากจาก ไม่ยอม...

ขณะที่ทั้งคู่อาลัยอาวรณ์กันอยู่นั้น หูเส้ากัองเองก็ระงัอคอมองมาจาก
ส่วนปลายของแถวอันยาวเหยียด ตรงอกเสื่อเขาผู้นๆ แต่ยงอุตลลสำหรัเอาสอง
มือออกดอกเพื่อบิดบังไว้

เขาลอบมองคนทั้งสองจากที่ไกลๆ ก่อนจะย็ดคอยาวๆ มองไปทาง
ยมทูตทีกำลังแจกน้ำแกงยายเม็งทีละชามๆ อยู่หน้าสุด ตื่นเต้นระมัด! อีก
ประเด็ยเขาจะต้องก่อเหตุให้สะเทือนเลือนลัน! เพราะบนท่อนแขนของเข
ก็ถูกนาบเป็นรอยประทับแบบเด็ยกัน ถึงจะประทับกลับด้านแล้วเป็นอย่างไร
นี่ก็เป็รอยประทับแห่งความรักทีเขามีต่อหุหลายหลายเช่นกัน แล้วเขาจะลิม

ได้อย่างไร จะให้เขาดื่มน้ำแกงลบความทรงจำขามนั้นได้อย่างไร

ดังนั้น...เขากำลังรอดอย ทันทีที่สื่อเฮ่าหลันไปเกิดใหม่แล้ว เขาจะก่อเหตุวุ่นวายขึ้นเพื่อให้เหลยเหล่ยดื่มน้ำแกงลิมสื่อเฮ่าหลันเสีย ต่อไปชาติหน้านางจะได้ครองรักกับเขา

เคราะห์ดีที่มนุษย์โลกเห็นผู้ชายสำคัญกว่าผู้หญิง ขบวนการของวิญญาณชายจึงเคลื่อนไปค่อนข้างเร็ว ทีๆ เขาก็มหันาลอบหัวเราะ

เมื่อเห็นสื่อเฮ่าหลันอาศัยช่วงซุลมุนแสร้งทำเป็นดื่มน้ำแกงยายเม็งขามนั้น แล้วระจิงลงไปเกิดใหม่บนโลกมนุษย์ หูเส้ากักรับลั่งประทัดยาวๆ ออกจากในอกเสื้อทันที ส่วนมือขวาก็แอบล้วงเอาได้จุดไฟออกมาจุดประทัดแล้วโยนออกไป ทำทุกอย่างเสร็จรวดเดียวในเวลาชั่ววู้อึดใจ

เสียงประทัดดังขึ้นปังๆ ตามมาด้วยฝุ่นควันตลบฟุ้ง บ้างก็ไอโฆลกออกมา บ้างก็ถูกประทัดตีตเข้าสู่จันร่องเสียงหลง บ้างก็วิ่งหนี บ้างก็ผลัก บ้างก็เบียดเสียดซุลมุน

"เจ๊บ!"

"เจ้าอย่าแซงแถวสิ!"

ขบวนการหญิงชายยุ่งเหยิงไปหมด บางคนกุมศีระหะหนือตุตุ บางคนล้มกองเท้าชี้ฟ้า และมีคนไม่น้อยขนน้ำแกงยายเม็งคว่า และแน่นอนว่ามีคนฉวยโอกาสวิ่งไปเกิดใหม่ในช่องของผู้ชาย สรุปลก็คือโกลาหลไปหมด

7

เวลาเย็นย่ำรถม้างามอร่ามคันหนึ่งแล่นกุกกับผ่านหุบเขา ครั้นวิ่งผ่าน
แนวหมู่เขาสลับนั่นลงเป็นลูกคลื่นยาวเหยียดสองข้างทางไปแล้วทักเลี้ยวครา
หนึ่ง ก็เห็นเมืองคึกคักซึ่งตั้งอยู่บริเวณพรมแดนภูเขาเอิบอาบอยู่ภายใต้แสง
ตะวันยามสายอันทึบสดใสเต็มแผ่นดินฟ้า

ภายในรถม้ามีบุรุษหน้าตาเด่นล้ำเป็นที่สุดอยู่ด้วยกันสองคน หนึ่งใน
นั้นมองออกไปนอกหน้าต่าง แสยะมุมปากนิดๆ "นับว่าเห็นเงาคนแล้ว" กล่าว
จบเขาก็หันหน้าไปมองเหนียนเยียน สหายที่นั่งอยู่ข้างๆ "เจ้าจะต้องเดินทาง
มาหลบภัยยังสถานที่ที่ทุกคนดาร์กระทั่งงกไม่ออกไปแห่งนี้ให้ได้หรือ
ท่านอ่องเจียนก็แค่ นำท่านหญิงทั้งเจ็ดมายืนเรียงแถวให้เจ้าเลือกคนใด
คนหนึ่งเป็นภรรยาเท่านั้น ทำไมเจ้าต้องหนีมาไกลขนาดนี้ด้วย"

ใบหน้าหล่อเหลาของเหนียนเยียนเงยบขีมิติดรรมตา รวากับเขา
มิได้ยินคำต่อว่าต่อขานของสหายรักแม่แต่น้อย สำหรับเรื่องแต่งภรรยา หาก

ยังตามหาคนที่ใช่ไม่พบ เขาจะไม่แต่งงานกับใครทั้งนั้น ถึงแม้เขาจะอายุล่วงเข้าสี่สิบห้าแล้ว และต่อให้บิดามารดาคอยเร่งเร้าอยู่ตลอดปีก็ตามแต่

และที่นี้ก็หาใช่สถานที่ทุรกันดารเสียทีเดียว นี่เป็นเมืองภูเขาตรงชายแดนซึ่งอยู่ติดกับมณฑลกันซู่และชิงไห่ ท้องฟ้าแจ่มใส อากาศเย็นสบาย แสงสายัณห์อาบเต็มท้องนา ที่สำคัญคือที่แห่งนี้ไม่มีใครจำพวกเขาซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ทั้งสองได้

พูดอยู่คนเดียวไม่เป็นผล เอนย่าเห็นว่าสหายเอาแต่นิ่งเงียบ เขาส่ายหน้าอย่างจวนใจเป็นที่สุด ยกสองมือขึ้นหนุนศีรษะต่างหมอนแล้วเอนพิงฝารถ

ผ่านการเดินทางอย่างเร่งรีบมาหลายวัน พวกเขาถึงเมืองอันคึกคักแห่งนี้ เมื่อรถม้าแล่นเข้าไปยังถนนสายที่มีผู้คนไปมาขวักไขว่ เว่ยซุ่น ข้ารับใช้ผู้บังคับรถม้าก็หยุดรถหน้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง ก่อนจะหันกลับมาเลิกลำนำให้เปิดออก

"คุณชายทั้งสองลงรถไปกินอะไรก่อนเถิดขอรับ ที่นี่ยังห่างจากที่พักของพวกเราอยู่อีกระยะทางหนึ่ง"

ทั้งสองพยักหน้า ขณะกำลังจะลงจากรถ...

"ดีกันแล้ว! ดีกันอีกแล้ว!"

จู่ๆ ชายชราสีหน้าท่าทางตื่นเต้นคนหนึ่งก็วิ่งพรวดพราดเข้าไปตะโกนลั่นในโรงเตี๊ยม ลูกค้าข้างในแตกตื่นขึ้นมาทันใด พวกคนมุดลุกขึ้นวิ่งออกมาข้างนอกจนหมด กระทั่งเสิร์ฟเออร์ของร้านยังสลัดผ้าขนหนูสีขาวบนไหล่ทิ้งแล้วพุ่งตามออกมาเช่นกัน

"พี่เสิร์ฟเออร์ เกิดอะไรขึ้นหรือ" เว่ยซุ่นผู้มีหน้าตาชื่อๆ รีบวางเขาไว้เพื่อสอบถาม

ทว่าเสี่ยวเอ้อร์ก็กลับตอบโดยไม่หยุดฝีเท้าว่า "มีเวลาค่อยบอกท่าน!"
ก่อนจะรีบร้อนวิ่งอ้อมเขาไป

เอนย่ามองฝูงชนที่หลังไหลมาจากทุกสารทิศซึ่งล้นแล้วแต่กำลังวิ่งตรงไปยังทิศทางเดียวกันด้วยความสงสัยใคร่รู้ เขาตบขาของเหนียนเยียนกล่าวด้วยความสนอกสนใจเต็มเปี่ยมว่า "ไปเถิด พวกเราไปดูกัน ออกมาข้างนอกก็เพื่อมาดูเรื่องครั้นครั้งนี้นี่ละ!"

"เอนย่า..." เหนียนเยียนขมวดคิ้วมุ่น

เอนย่าทำคล้ายไม่เห็นสีหน้าของเขา ไม่พูดพร่ำทำเพลง ออกแรงลากสหายที่ปราศจากความสนใจโดยสิ้นเชิงไปร่วมวงครั้นครั้ง

ที่แท้ฝูงชนก็พากันวิ่งมายังถนนพลุกพล่านสายหนึ่ง ได้เห็นเพียงรอบด้านเป็นที่ชุมนุมของพ่อค้าแผงลอยไม่น้อย และที่ว่างตรงกลางนั้นกำลังแสดงจากต๋อยดีพัลวัน เพียงแต่ช่วงวัยของคนที่กำลังวิวาทกันอยู่นั้นชวนให้ทั้งสองรู้สึกตกตะลึงอยู่บ้าง

สาวน้อยคนหนึ่งกับเด็ก ๆ อีกสี่คนกำลังใช้ไม้กวาดและจอบเล่มเล็ก ๆ สั้น ๆ ออกแรงกระหน่ำตีชายฉกรรจ์หนวดเครารุงรังร่างกายกำยำอยู่

ชายฉกรรจ์ท่าทางคล้ายเมาสุรา เดินโซซัดโซเซ พ่นถ้อยคำหยาบคายออกมาเป็นพัก ๆ

"นางผู้หญิงบ้า ข้าอุตส่าห์ปรานีอ้อมมือให้ เจ้ากลับตีอย่างดุเดือดเพียงนี้เชียว!"

"เจ้าคนสารเลว! ห้ามเผล่มาให้พวกเราเห็นหน้าอีก ได้ยินไหม"

เสียงประณามใส่เสนาะระลอกหนึ่งมาพร้อมกับเสียงกระหน่ำตีและตบตะด้วยอารมณ์เดือดดาล ได้ยินเพียงเสียงชายฉกรรจ์แหกปากร้องโอด

โอยไม่หยุด

เมื่อเห็นภาพตรงหน้าเ็นเียนยาก็พูดไม่ออกขึ้นมา ส่วนเหนียนเยียนอดขมวดคิ้วมิได้

ยามนั้นเองสาวน้อยที่เดิมหันหลังให้คนทั้งสองอยู่ปล้นหันกายกลับมาที่หน้าตกตะลึงคือใบหน้านางเจ็ดฉันทงหยกแกะสลักนั้น แม้นร่างของนางจะสวมเพียงเสื้อตัวยาวกับกางเกงสีเทา มีเสื้อกั๊กสีฟ้าอ่อนสวมทับไว้ด้านนอกแลดูเรียบง่าย แต่กลับมีลักษณะท่าทางสูงศักดิ์ที่ปิดบังไม่มีติดบงอย่าง

"นางเด็กบ้า! ข้าต้องการตัวลูกชายลูกสาวของข้า เกี่ยวอะไรกับเด็กอย่างเจ้าด้วย!"

เดิมทียังกลัวเกรงคำสั่งของใครบางคน จึงไม่กล้าลงมือจริงๆ จังๆ ยามนี้เฝิงฮุยโกรธจนมิอาจระงับ เหวี่ยงหมัดเข้าใส่เซี่ยอิงซี ทว่าเซี่ยอิงซีไม่หวั่นเกรงแม้แต่น้อย ก้มตัวลงแล้วเอาจอบในมือเคาะหน้าแข้งของเขาทันที เขาเจ็บจนกระโดดขาเดียวเหยงๆ

เฮอะ! สมน้ำหน้า

"ที่ตาแกอย่างเจ้าอยากได้มิใช่พวกเขา แต่เป็นเงิน คิดจะหลอกใครกัน!" เซี่ยอิงซีตวาดอย่างโกรธแค้น

สองฝ่ายต่อยุติกันอีก เหนียนเยียนมองไปรอบด้าน เห็นฝูงชนล้อมวงชมดูอย่างออกรสชาติ แต่กลับไม่มีผู้ใดยื่นมือเข้าช่วยเหลือเลยสักคน

"ท่านลุงท่านนี้ โฉนพวกท่านที่อยู่ที่นี่เห็นผู้ชายรังแกผู้หญิงและเด็ก แต่กลับทำประหนึ่งกำลังดูละครเล่า" เอนยาก็ยืนอยู่ข้างๆ ถามข้อสงสัยในใจเขาออกมาพอดี

ชายชราคนนั้นหันหน้ามามองถึงพบว่าข้างๆ ตนมีคนต่างถิ่นรูปร่าง

องอาจผึ่งผายยืนอยู่สองคน

"ช่วยมิได้นี้ หากออกหน้าแทนพวกเขา เฝิงสุ่ยคนนั้น..." ชายชราชี้ไปที่ชายฉกรรจ์หยาบกระด้างที่ดูเหมือนกำลังคลุ้มคลั่ง พยายามสลัดพวกเด็ก ๆ ตัวน้อยที่โรมรันพันตูไม่ยอมปล่อย "รอฟรงุ่นนี้หรือวันมะรีน เขาเป็นได้เต็มจนเมาหย่าเปไปทุบทำลายข้าวของบ้านของคนที่บ้านท่านนะสิ"

เหียนเยียนอดเอ๋ยปากมิได้ "ที่นี่ไม่มีภูบ้านกฎเมืองหรือไร"

"กฎบ้านกฎเมือง? เงินถึงจะเป็นกฎหมาย เจ้าหน้าที่ทางการยื่นตีให้ เฝิงสุ่ยออกมาป่วนเมืองยังสามารถปรับเงินได้ หากจับเขาเข้าคุกผลประโยชน์อะไรก็ไม่มีให้ตัดดวง"

พอวาจานี้ถูกกล่าวออกไป คนอื่นๆ ที่ยืนดูอยู่ข้างๆ ก็รู้สึกเห็นด้วยพากันพยักหน้าหึ๊งๆ ทั้งยังมีคนเสริมขึ้นอีกประโยคว่า "ชนบทกร้างห่างไกลออกอย่างนี้ จักรพรรดิอยู่ไกลถึงเมืองหลวง มีกฎบ้านกฎเมืองที่ไหนกัน"

ฝูงชนเริ่มถกกันแข็งแะ เอ็นย่าผู้มีฐานะเป็นหนึ่งในราชินิกุลรู้สึกขุ่นเคืองจึงได้เถียงกับพวกเขา ส่วนดวงตาดำลึกล้ำของเหียนเยียนเอาแต่จับจ้องแน่วเนิ่งอยู่บนร่างของสาวน้อยเจ็ดฉันคนนั้น

เขาคิดไปเองหรือไม่ เฝิงสุ่ยเหมือนจะมีโอกาสตีถูกนางตั้งหลายครั้งแต่กลับรีบหัดมือกลับทุกครั้งไป มันเพราะเหตุใดกัน

ทันใดนั้นเสียงซึงซึงถูกเฝิงสุ่ยผลักแรงๆ ทำให้เสียหลักชวนเซหงายไปข้างหลัง

"แยะแล้ว! ข้างหลังมีน้ำแกงร้อน!" มีคนตะโกนขึ้นเสียงแหลม

เห็นกับตาว่าเสียงซึงซึงกำลังจะกระแทกหม้อน้ำร้อนเดือดปุดๆ ที่วางอยู่

บนเสื้อตะปุมตะป๋าจนจะคว่ำอยู่รอมร่อ เหนียนเยียนรีบปราดเข้าไป ใช้มือหนึ่งคว้าแขนของนางไว้ได้ทันท่วงที เพียงออกแรงเบาๆ ก็ดึงนางเข้ามาในอกของตน สองมือยึดเอวบางของนางไว้แน่นหนา เมื่อทั้งคู่ออกห่างจากน้ำร้อนแล้วค่อยยืหนึ่งๆ

ถูกอุตุกระซอกให้หมุนไปซ้ายทีขวาที ทำเอาเชี่ยอิงซีตลกอกตลกใจจนรีบยกสองมือขึ้นโอบรอบคอเขาไว้แน่นๆ ร่างทั้งร่างห้อยหมื่นเหมยอยู่ในอกเหนียนเยียน เมื่อทุกอย่างหยุดนิ่งลงแล้วนางค่อยหายใจหอบ ตะลึงมองชายหนุ่มรูปงามที่ช่วยให้นางไม่ต้องถูกน้ำร้อนลวกคนนั้น

"ไม่เป็นไรใช่ไหม"

เหนียนเยียนก้มหน้าลงมองนาง ชั่ววินาทีที่ดวงตาของทั้งคู่สานสมกัน ความรู้สึกคุ้นเคยแปลกประหลาดบางอย่างได้หลังไหลเข้ามาในหัวใจ ทั้งสองดวงอย่างรวดเร็ว คิ้วตักเข้มของเขาขมวดมุ่น เรียกว่าความขมวดมุ่นเข้าหากัน ต่างคนต่างรู้สึกงงสนทนแท้

ยามนี้เองกลิ่นหอมกรุ่นจางๆ จากร่างของนางอบอวลทั่วลมหายใจของเขา เหนียนเยียนค่อยตระหนักได้ว่าตนกอดนางอยู่ เสียงให้ร้องอีกทีก็รอบด้านเพ็งดังเข้าไปในหัวสมองที่ว่างเปล่าในช่วงขณะสั้นๆ ของเขา เขา รู้สึกตัวจึงปล่อยมือ ส่วนเชี่ยอิงซีเมื่อไม่มีคนรั้งเอวของนางไว้ กอปรกับนางมิได้กอดคอเขาไว้แน่นๆ แล้ว จึงทำให้หงายหลังล้มไปกองกับพื้น

"โอ๊ย..." ร้องโอดโอยเสียงหนึ่ง นางกระแทกกับพื้นนั้นทำระบบ เสียงปรบมือสลัดกับเสียงร้องตะโกนรอบด้านพลันเงิบกริบลงทันใด

นางลุปบ้นท้ายอย่างไม่อยากจะเชื่อ ถลึงตามองบุรุษแปลกหน้าผู้ส่งางามตรงหน้า

"ท่านนี่แปลกชะมัด จะช่วยคนก็ให้ใจกว้างหน่อยไม่ได้หรือไร ช่วยแค่ครั้งๆ กลางๆ แล้วก็ปล่อยมืออย่างนี้นับเป็นอย่างไรได้ อย่างนั้นไม่ต้องช่วยตั้งแต่ที่แรกไม่ดีกว่าหรือ"

เสียงใสเสนาะปราศจากความห้วนเกรงเข้ากันได้กับดวงหน้างาม ลอเลิศเลอของนางเป็นที่สุด เหนียนเยียนจ้องหน้านางแน่วนิ่ง ในใจอดนึกย้อนไปถึงความรู้สึกคุ้นเคยที่เกิดขึ้นอย่างมีหันตั้งตัวเมื่อครุ่นมิได้

"มองอะไร ท่านอยากถูกตีเหมือนกันหรือไร" เชียอิงซีม้วนแขนเสื้อขึ้น ท่าทางคล้ายจะหาเรื่องวิวาท

การกระทำนี้พาให้เหนียนเยียนอดเหลือบมองเร็วแว่นเปลือยเปล่าของนางด้วยความเคยชินมิได้ ดวงตาดำมีตมณฑล จากนั้นก็เยาะหยันตนเองอยู่ในใจ นำขันน้ก นางจะเป็นเหลวเหลวของเขาไปได้อย่างไร ท่าทางดูร้ายเผ็ดร้อนไม่กลัวใครระดับนี้ต่างกับเหลวเหลวสุดที่รักของเขาโดยสิ้นเชิง เพียงแต่...เขามักอดมองเร็วแว่นของหญิงสาวทุกคนมิได้อยู่เรื่อย หวังว่าจะได้พบรอยประทับแห่งความรักที่เป็นของเขาและเหลวเหลวในหมู่ผู้คน

เชียอิงซีขมวดเรียวคิ้วมุ่น โฉนจึงเกิดความรู้สึกแปลกๆ บางอย่างขึ้นมาเนะ ยามดวงตาดำคู่นั้นทอแววสีนหวังระผ่านสายหนึ่ง ความรู้สึกลึ้นหวังพรรคนั้นได้กระตุกหัวใจของนางในชั่วพริบตา ทำให้นางปวดแปลบขึ้นมาในอกอย่างน่าพิศวง

เหนียนเยียนที่เดินห่างออกไปหลายก้าวแล้วพลันหันกลับมาเตือนนางว่า "ระวังข้างหลัง!"

นางยังมีหันตึงสติกลับมาได้ ได้แต่จ้องเขมหน้าเนื่อ "ท่านว่าอะไรนะ"
"ย่อตัวลง!"